

Overskuddet af Kirkens Drift. Det sker ikke, og lægger man Kapitalerne sammen, er der heller ikke Tale om, at Renterne af denne Kapital ville være tilstrækkelige til ved Supplering med de øvrige normale Indtægter, de have, at bære Kirkernes Udgifter. Men naar det er saa, er det ganske uberettiget at kræve, at man gennem en Opspising af Formuen i Øjeblikket vil fritage den Befolkning, som just i dette Øjeblik er her i Byen, fra at bidrage til Kirkernes Vedligeholdelse for saa at udsætte en meget nær Fremtids Befolkning i Kjøbenhavn for at bidrage det dobbelte, naar Kapitalen er opspist. Det vilde, forekommer det mig, være den allerurimeligste Politik, man kunde drive paa dette Omraade, og ikke blot det. Men den er ogsaa i Strid med selve den nuværende Kommunalbestyrelses Beslutning. Vi have været med til at beslutte ikke at give Byggegrund til Andreaskirken, medmindre der var Sikkerhed for, at der var samlet Driftskapital til den paagældende Kirke, og Formaalet med denne Driftskapital, stor eller lille som den var, var ikke, at den skulde spises op, saa snart man havde faaet den, men at der derved skulde tilvejebringes en Garanti for, at man ikke kom med uhjemlede Krav til Vedligeholdelse af Kirkerne. Altsaa, man har selv anerkendt Nødvendigheden af at tilvejebringe ny Formue ved de ny Kirker, der blive anerkendte som Sognekirker, og saa kan man ikke med Føje sige, at det var rigtigt at gaa den Vej at spise Kapitalen op. Den uhyre Kirkeskat, her er Tale om, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det forekommer mig ikke, at et Beløb paa 100,000 Kr., som er det, der herefter kan blive Tale om, er et saa kolossalt Beløb — man erindre, at Kjøbenhavns Indkomstskat ventes at ville indbringe 4 Mill. Kr. — at man er berettiget til at bruge et saa stærkt Udtryk derom.

Begge de to ærede Medlemmer, jeg sigtede til, have berørt, at det har vist sig, at de Profetier, de kom med om, at de fattige Bydele kom til at betale for de rige, havde slaaget til. Nej, slet ikke. Det er ganske urigtigt. Det viser sig nemlig — det fremgaar tydeligt af de Akter, der foreligge, og ogsaa af de to ærede Medlemmers Taler — at de Kirker, der have været særlig trængende, ere Kristianshavns Kirker, og alle vide, at det er ikke en særlig rig Bydel. Det er store monumentale Kirker, men det gør ikke Befolkningen i de paagældende Bydele bedre skikket til at bære Byrderne til dem, medmindre man

kunde gøre dem til en Udstillingsgenstand mod Entree, hvilket de i og for sig godt kunde egne sig til, men jeg er dog ikke vis paa, at det vilde give tilstrækkeligt. Hvad der gælder om de kristianshavnske Kirker, gælder ogsaa om Johanneskirken. Det er udtalt under Forhandlingerne af Borgmesteren for 1ste Afdeling og foreligger ogsaa trykt, at man ved Johanneskirken umuligt kunde komme igennem ved Ligning paa Sognet. Men Johanneskirken paa Nørrebro ligger ogsaa i en af de fattigste Bydele. Man har talt om de urimelige Krav, Kirken er kommen med i Anledning af de Ligningslove, man har haft, medens de have holdt sig pænt i Skindet, da de ikke havde Ret til Ligning. Idet jeg i øvrigt giver de ærede Medlemmer Ret og ogsaa slutter mig til, hvad det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) sagde derom, nemlig at det kan nok være, at baade kirkeligt sindede Mænd og kirkeligt sindede Bygningshaandværkere maaske have skruet Fordringerne vel højt op, maa jeg dog bemærke, at det er en selvsagt Ting, at saa snart Stillingen er saaledes, at der ikke er nogen som helst Udsigt til at faa en Ligning, skyder man, om end med et Suk, Forslag om meget vigtige, paatrængende nødvendige Reparationer til Side, og saa siger man, at det maa vel en Gang komme til en anden Ordning. Det har jo været en almindelig Følelse i alle de Kredse, som have haft med de Ting at gøre, at det ikke gik an at foretage Ligning, f. Eks. i Christians Kirkens Sogn eller Frelsers Sogn, til en større Hovedreparation af disse Kirker. Nu vil maaske det ærede Medlem sige: Nu vel, lad saa Kirkerne falde sammen, lad det gaa med Kirkerne, som det bedst kan. Men dette vil det ærede Medlem, naar det kommer til Stykket, alligevel ikke være med til. Vi kunne f. Eks. se paa Frue Kirke og se, i hvilken Stand den er. Den højtærede Kultusminister talte om det ved Lovens Forelæggelse, og jeg tror ogsaa, at han berørte det ved en anden Lejlighed. Det er meget let at sige: Naar det har holdt saa mange Aar, holder det nok et Aar endnu. Og saa kommer man det næste Aar og siger triumferende: Kunne I se, at det holdt! Og det kan jo nok være, at det kan holde i to eller fem Aar, men saa en skønne Dag gaar det, som det gik med Campanilen nede i Venedig, saa styrter det sammen, og saa vil ingen have Skylden for, at det er gaaet paa den Maade. Saa have alle sagt: Nej, det var alligevel galt,